

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 214

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 3 martie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 770 din 18 noiembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. b) și c) și ale art. 9 alin. (2) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	2–3
Decizia nr. 875 din 16 decembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (11) și ale art. 27 alin. (2 ³) lit. c) din Legea fondului funciar nr. 18/1991	4–7
ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE	
127. — Ordin pentru modificarea și completarea Ordinului președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 1.549/2018 privind aprobarea Normelor metodologice pentru stabilirea documentelor justificative privind dobândirea calității de asigurat	7–8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 770**

din 18 noiembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. b) și c) și ale art. 9 alin. (2) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. b) și c) și ale art. 9 alin. (2) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Ciandir Elvis Mihai și Mihai Artur în Dosarul nr. 5.810/63/2016 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 980D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor criticate prin Decizia nr. 673 din 17 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 20 martie 2017, Decizia nr. 619 din 22 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 22 ianuarie 2021, și Decizia nr. 259 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 629 din 17 august 2016.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 11 martie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 5.810/63/2016, **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. b) și c) și ale art. 9 alin. (2) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale**, excepție ridicată de Ciandir Elvis Mihai și Mihai Artur cu ocazia soluționării unei cauze penale.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin că ulterior publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 363 din 7 mai 2015, instanțele de judecată, pe cale de interpretare extensivă, au inclus în valoarea prejudiciului produs în dauna bugetului de stat în cazul săvârșirii

infrațiunii de evaziune fiscală prevăzute în art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 și obligațiile fiscale, respectiv sumele reprezentând impozite sau contribuții cu reținere la sursă, ce formau obiectul infrațiunii de evaziune fiscală prevăzute de art. 6 din Legea nr. 241/2005. O astfel de aplicare a legii determină ca textul legal criticat să fie lipsit de previzibilitate, încălcându-se prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție. Invocă Decizia Curții Constituționale nr. 732 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 27 ianuarie 2015, apreciind că aceasta se aplică *mutatis mutandis* și în ceea ce privește dispozițiile legale criticate prin prezenta excepție de neconstituționalitate.

6. **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că dispozițiile de lege criticate îndeplinesc condițiile de accesibilitate și previzibilitate, astfel cum au fost stabilite prin jurisprudența Curții Constituționale. Astfel, spre deosebire de infrațiunea prevăzută de art. 6 din Legea nr. 241/2005, care sancționează reținerea și nevărsarea sumelor reprezentând impozite sau contribuții cu reținere la sursă, art. 9 din același act normativ sancționează o variantă specială a infrațiunilor de fals în înscrisuri sub semnătură privată și uz de fals, săvârșite în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale, fără a face distincție după cum acest fals afectează contribuții și impozite cu sau fără reținere la sursă.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. b) și c) și ale art. 9 alin. (2) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005. Se observă că la art. 9, partea introductivă a alin. (1) a fost modificată prin articolul unic pct. 2 din Legea nr. 55/2021 privind modificarea și completarea Legii nr. 241/2005 pentru

prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 332 din 1 aprilie 2021. Cu toate acestea, având în vedere că instanța de contencios constituțional a fost sesizată înainte de aceste modificări, obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. b) și c) și ale art. 9 alin. (2) din Legea nr. 241/2005 în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 55/2021, cu următorul conținut:

„(1) *Constituie infracțiuni de evaziune fiscală și se pedepsesc cu închisoare de la 2 ani la 8 ani și interzicerea unor drepturi următoarele fapte săvârșite în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale: (...)*

b) omisiunea, în tot sau în parte, a evidențierii, în actele contabile ori în alte documente legale, a operațiunilor comerciale efectuate sau a veniturilor realizate;

c) evidențierea, în actele contabile sau în alte documente legale, a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive; (...)

(2) Dacă prin faptele prevăzute la alin. (1) s-a produs un prejudiciu mai mare de 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, limita minimă a pedepsei prevăzute de lege și limita maximă a acesteia se majorează cu 5 ani.”

11. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) potrivit căruia în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi și art. 21 alin. (3) potrivit căruia părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorii acesteia critică interpretarea dispozițiilor de lege criticate de către organele judiciare, în sensul includerii sumelor reprezentând impozite sau contribuții cu reținere la sursă, ce formau obiectul infracțiunii de evaziune fiscală prevăzute de art. 6 din Legea nr. 241/2005, în cuantumul valorii prejudiciului produs în dauna bugetului de stat în cazul săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală prevăzute în art. 9 alin. (1) lit. c) și art. 9 alin. (2) din Legea nr. 241/2005. Așa fiind, din modul de formulare a excepției rezultă că autorii acesteia sunt nemulțumiți de modul de interpretare și aplicare a normelor legale criticate în cauza dedusă judecătii. Or, dintr-o asemenea perspectivă,

examinarea excepției de neconstituționalitate cu un atare obiect, constând într-o analiză și o invalidare a modului în care au fost interpretate și aplicate prevederile legale de către instanțele judecătorești, excedează competenței Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra problemelor de drept, fără a putea modifica sau completa prevederile legale supuse controlului. Modul de interpretare a unor texte de lege, ca fază a procesului de aplicare a legii, intră în competența instanțelor de judecată, iar nu a instanței constituționale.

13. Problema de interpretare a textelor de lege criticate, la nivelul practicii judiciare, nu se circumscrie în mod strict sferei controlului de constituționalitate. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, dacă în privința normei de referință, și anume Constituția, Curtea este unica autoritate jurisdicțională ce are competența de a o interpreta, în privința normelor supuse controlului de constituționalitate, interpretarea este realizată de instanțele judecătorești, conform art. 126 alin. (1) din Constituție, iar pentru ca textele legale să poată forma obiect al controlului de constituționalitate în interpretarea dată de instanțele judecătorești, aceasta trebuie să fie una general acceptată — putându-se realiza fie prin pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unor hotărâri prealabile sau în soluționarea unor recursuri în interesul legii, fie printr-o practică judiciară constantă — sau de un anumit nivel de acceptare la nivelul practicii judecătorești (a se vedea Decizia nr. 276 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 28 iulie 2016, paragraful 20, sau Decizia nr. 841 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 12 februarie 2016, paragrafele 29 și 30). Considerentele de principiu anterior expuse nu își găsesc aplicabilitate în prezenta cauză, deoarece, pe de o parte, dispoziția legală criticată nu a făcut obiectul unui recurs în interesul legii sau al unei hotărâri prealabile pronunțate pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, iar, pe de altă parte, în ceea ce privește interpretarea instanțelor judecătorești, autorii excepției de neconstituționalitate nu indică vreo jurisprudență a acestora și nici sensul în care aceasta a fost conturată. Prin urmare, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate, astfel formulată, este inadmisibilă.

14. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. b) și c) și ale art. 9 alin. (2) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Ciandir Elvis Mihai și Mihai Artur în Dosarul nr. 5.810/63/2016 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 noiembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 875

din 16 decembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (1¹) și ale art. 27 alin. (2³) lit. c) din Legea fondului funciar nr. 18/1991

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef delegat

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (1¹) și art. 27 alin. (2³) lit. c) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Gheorghe Mărginean și Dorina Mărginean în Dosarul nr. 6.822/176/2019 al Judecătoriei Alba Iulia și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.955D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent-șef delegat referă asupra faptului că autorii excepției de neconstituționalitate au depus concluzii scrise, prin care solicită admiterea acesteia.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 596 din 4 mai 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 15 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 6.822/176/2019, **Judecătoria Alba Iulia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (1¹) și ale art. 27 alin. (2³) lit. c) din Legea fondului funciar nr. 18/1991**, excepție ridicată de Gheorghe Mărginean și Dorina Mărginean într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații formulate împotriva unei hotărâri emise de Comisia județeană Alba pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, prin care a fost respinsă cererea autorilor excepției de emitere a unui titlu de proprietate pentru o diferență de suprafață de 193 mp de teren intravilan aferent locuinței acestora, motivat de faptul că în cauză nu sunt incidente prevederile Legii nr. 231/2018 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991 [cu referire la art. 27 alin. (2³) lit. c) din Legea nr. 18/1991], ci cele ale art. 24 din Legea nr. 18/1991.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că redactarea art. 27 alin. (2³) lit. c) din Legea nr. 18/1991 este ambiguă și nu îndeplinește cerința de claritate și precizie a legii și, astfel, este de natură a crea discriminare în raport cu ceilalți

cetățeni cărora li s-au atribuit terenuri pentru construirea de locuințe și edificarea gospodăriilor, acestora fiindu-le recunoscut dreptul de proprietate, spre deosebire de autorii excepției, deși aceștia nu au nicio culpă.

7. Se susține că există discriminare în raport cu cetățenii cărora li s-au atribuit prin act administrativ suprafețe de teren pentru construirea de locuințe și care beneficiază de reconstituirea dreptului de proprietate, cu titlu gratuit, pentru întreaga suprafață aflată în folosință, în raport cu cei cărora li s-au atribuit astfel de terenuri prin act administrativ anterior anului 1989, iar proprietarii/moștenitorii acestora deposedați de teren anterior anului 1989 nu au formulat cerere de reconstituire, în raport cu cei cărora li s-au atribuit astfel de terenuri, dar proprietarul/moștenitorii acestora nu a/nu au formulat cerere de reconstituire pentru terenul atribuit, precum și în raport cu cei cărora li s-au atribuit astfel de terenuri, iar fostului proprietar deposedat abuziv i s-au acordat măsuri reparatorii prin echivalent de către autoritățile competente.

8. Se arată că, în cauză, cererea de restituire în natură a terenului a fost respinsă, iar dispoziția astfel emisă nu a fost atacată de moștenitoarea proprietarului deposedat abuziv și nici invalidată în controlul de legalitate efectuat de prefect, anterior trimiterii dosarului la Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor. Simpla stare de fapt că nu au fost încă achitate despăgubirile cuvenite pentru terenul nelegal preluat de statul român nu înseamnă că problema restituirii în natură a terenului nu a fost rezolvată definitiv.

9. Se apreciază că simpla existență a unei cereri de reconstituire nu trebuie să împiedice admiterea unei cereri formulate pe baza Legii nr. 231/2018, ci modul de soluționare a acesteia. Faptul că dosarul încă nu a fost soluționat, neachitându-se încă despăgubirile, nu echivalează cu existența unei cereri în sensul art. 27 alin. (2³) lit. c) din Legea nr. 18/1991. În realitate, o asemenea situație semnifică faptul că nimeni nu mai are pretenții la acel teren și titlul statului este valabil. Cererea proprietarului a fost soluționată definitiv, chiar dacă despăgubirile nu au fost încă acordate. Problema terenului este soluționată, acesta nu poate fi restituit în natură fostului proprietar sau moștenitorilor, iar scopul textului criticat este tocmai de evitare a situației în care prin dispoziția primarului să se fi admis cererea de reconstituire în natură și pe cale administrativă să se ateste dreptul de proprietate al deținătorului. În cazul de față, terenul a rămas în proprietatea statului și, în consecință, sub acest aspect, nu există alte cereri de reconstituire asupra terenului.

10. Se arată că sunt încălcate prevederile art. 16 din Constituție în măsura în care o cerere de reconstituire soluționată prin acordarea de măsuri reparatorii împiedică admiterea acțiunii întemeiate pe prevederile Legii nr. 231/2018, lege care a încercat să reglementeze cât mai clar situația actualilor deținători cu privire la dreptul de proprietate asupra terenului aferent casei de locuit și anexelor gospodărești. Atât timp cât nu există dispoziție de restituire în natură și există dispoziție de acordare de măsuri reparatorii, acțiunea întemeiată

pe baza Legii nr. 231/2018 este întemeiată, întrucât este cert că terenul aparține statului român. În această situație, condiția prevăzută de textul criticat pentru constituirea dreptului de proprietate este neconstituțională și determină o discriminare gravă între cetățeni aflați în situație identică: atribuire de loturi de autoritatea publică anterior anului 1989 pentru construirea de locuințe și edificarea unei gospodării.

11. Se mai menționează că art. 24 alin. (1¹) din lege a fost abrogat tacit prin Legea nr. 231/2018 și este neconstituțional pentru că încalcă dreptul de proprietate anterior dobândit prin Decretul-lege nr. 42/1990 privind unele măsuri pentru stimularea țărănimii.

12. **Judecătoria Alba Iulia** apreciază că dispozițiile art. 27 alin. (2³) lit. c) din Legea nr. 18/1991 sunt neconstituționale în măsura în care se referă și la cererile de reconstituire sau constituire a dreptului de proprietate formulate de către alte persoane, în soluționarea cărora s-a emis dispoziție de restituire în echivalent, rămasă definitivă, întrucât se încalcă principiul nediscriminării instituit de art. 16 alin. (1) din Constituție. Se creează o discriminare sub aspectul tratamentului juridic aplicabil unor persoane aflate în situații juridice identice, respectiv, pe de o parte, deținătorii de terenuri cu privire la care s-a respins cererea de restituire în natură și s-au acordat despăgubiri persoanei îndreptățite și, pe de altă parte, deținătorii de terenuri cu privire la care s-au respins cererile de restituire în natură, dar, deși s-a propus acordarea de despăgubiri, autoritatea competentă nu a emis încă o decizie și nu s-au acordat despăgubiri persoanei îndreptățite. Astfel, simpla împrejurare de fapt a soluționării de către autoritatea competentă a dosarelor având ca obiect acordarea de despăgubiri persoanelor îndreptățite înainte sau după intrarea în vigoare a Legii nr. 231/2018 nu se poate constitui în argument care să justifice în mod obiectiv și rezonabil aplicarea unui tratament juridic diferit persoanelor care au formulat cerere de emiteră a titlului de proprietate pentru terenurile aferente locuinței și anexelor gospodărești.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit prevederilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 24 alin. (1¹) și ale art. 27 alin. (2³) lit. c) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, care au următorul cuprins:

— Art. 24 alin. (1¹): „*Suprafața terenurilor prevăzute în alin. (1), aferente casei de locuit și anexelor gospodărești, nu poate fi mai mare decât cea prevăzută în actul de atribuire provenit de la cooperativa de producție, consiliul popular sau primăria din localitatea respectivă.*”;

— Art. 27 alin. (2³) lit. c): „*(2³) În cazul terenurilor aferente casei de locuit și anexelor gospodărești, precum și curții și grădinii din jurul acestora, care nu au fost cooperativizate, deținătorii sau moștenitorii acestora, inclusiv cei care au cumpărat imobilul potrivit prevederilor Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, cu modificările ulterioare, pot solicita, la cerere, comisiei județene emiterea titlului de proprietate în condițiile prezentei legi, astfel: [...]*

c) nu fac obiectul cererilor de reconstituire sau constituire a dreptului de proprietate de către alte persoane”.

17. Art. 24 alin. (1), la care trimite alin. (1¹), are următorul cuprins: „*Terenurile situate în intravilanul localităților, care au fost atribuite de cooperativele agricole de producție, potrivit legii, operatorilor sau altor persoane îndreptățite, pentru construcția de locuințe și anexe gospodărești, pe care le-au edificat, rămân și se înscriu în proprietatea actualilor deținători, chiar dacă atribuirea s-a făcut din terenurile preluate în orice mod de la foștii proprietari*”.

18. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține, cu titlu prealabil, că aceasta ridică două probleme de admisibilitate de naturi juridice diferite. Astfel, prima problemă de admisibilitate vizează în mod direct un aspect ce ține de natura controlului de constituționalitate (abstract/concret), respectiv legătura cu soluționarea cauzei a textelor contestate, iar a doua de limitele de competență a Curții Constituționale. Art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992 constituie sediul materiei în privința condițiilor de admisibilitate ce țin de cadrul procesual în care se ridică excepția de neconstituționalitate (autoritatea în fața căreia se ridică excepția, titularul dreptului de a o invoca ori legătura cu soluționarea cauzei), precum și de obiectul excepției în sens de trăsături distinctive și definitorii ale normei care poate fi supuse controlului (caracterul său de act de reglementare primară, de a fi în vigoare și de a nu fi fost constatată ca fiind neconstituțională în precedent). În schimb, art. 61, art. 126 alin. (1), art. 142 alin. (1) și art. 146 lit. d) din Constituție, precum și art. 2 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992 constituie un cadru referențial cu privire la condițiile de admisibilitate ce țin de limitele de competență ale instanței constituționale atunci când aceasta procedează la soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea neputând modifica sau completa textul criticat și nici de a-l interpreta sau aplica în cauza *a quo*. Având în vedere natura acestor condiții de admisibilitate, precum și succesiunea logică a intervenirii acestora în procedura de analiză a admisibilității excepției de neconstituționalitate, Curtea se va pronunța mai întâi asupra celor cuprinse în art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992, iar ulterior asupra celor ce privesc delimitarea competenței sale în raport cu celelalte autorități publice.

20. Coroborând cele arătate la paragraful precedent cu Decizia nr. 323 din 18 mai 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 916 din 24 septembrie 2021, paragraful 15, rezultă că există o anumită ordine de soluționare a condițiilor de admisibilitate reglementate de Legea nr. 47/1992, iar constatarea neîndeplinirii uneia dintre ele are efecte dirimante, făcând inutilă analiza celorlalte condiții. Această ordine este următoarea: (i) identificarea elementelor structurale ale excepției de neconstituționalitate conform art. 10 alin. (2) raportat la art. 29 alin. (1) cu referire la noțiunea „*excepțiilor*” din Legea nr. 47/1992 pentru a determina dacă cererea formulată se constituie într-o veritabilă excepție; (ii) analiza condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992 și

(iii) analiza condițiilor de admisibilitate ce țin de limitele de competență ale instanței constituționale [art. 61, art. 126 alin. (1), art. 142 alin. (1) și art. 146 lit. d) din Constituție, precum și art. 2 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992]. Curtea mai observă că instanțele judecătorești au competența de a respinge cererile de sesizare a Curții Constituționale atât în prima ipoteză, desigur, cu distincțiile realizate prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, în raport cu competența Curții Constituționale, cât și în cea de-a doua ipoteză indicată; în schimb, în cea de-a treia ipoteză o asemenea competență este exclusă. Totodată, în acest context, Curtea reține plenitudinea sa de competență în privința analizării tuturor condițiilor de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate, decizia de a declanșa controlul de constituționalitate fiind una exclusivă, și subliniază faptul că, potrivit art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, numai instanța constituțională este singura în drept să hotărască cu privire la condițiile de admisibilitate ce țin de delimitarea sferei sale de competență.

21. Transpunând cele de mai sus la cauza de față, Curtea observă că excepția de neconstituționalitate cuprinde cele trei elemente de structură specifice (text criticat, normă de referință și motivarea propriu-zisă), astfel că urmează să analizeze dacă aceasta respectă condițiile de la art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992. Astfel, Curtea reține că art. 27 alin. (2³) lit. c) și art. 24 alin. (1¹) din Legea nr. 18/1991 vizează ipoteze diferite cu privire la constituirea dreptului de proprietate, respectiv terenuri atribuite de la cooperativa de producție [art. 24 alin. (1¹)] sau de la alte entități [art. 27 alin. (2³) lit. c)]. Întrucât în cauză este vorba de o cerere de constituire a dreptului de proprietate cu privire la un singur teren, ar rezulta că unul dintre cele două texte nu ar avea legătură cu cauza. Cercetând însă actele dosarului, Curtea constată că cererea de constituire a fost formulată în temeiul art. 27 alin. (2³) lit. c), dar a fost respinsă de Comisia județeană Alba pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, în temeiul art. 24 alin. (1¹) din lege. Prin urmare, litigiul poartă și asupra legii aplicabile în cauză, iar instanța constituțională nu poate respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a unuia dintre texte pe motiv că nu ar fi aplicabil cauzei. Din contră, chiar pentru faptul că instanța trebuie să tranșeze care dintre cele două texte este aplicabil în cauză, trebuie să se considere că la momentul ridicării excepției ambele texte au legătură cu cauza în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Rezultă că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992.

22. Cu privire la examinarea respectării condițiilor de admisibilitate ce țin de limitele sale de competență atunci când procedează la soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, analizând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (1¹) din Legea nr. 18/1991, constată că autorilor excepției le-a fost atribuită în acte o suprafață de teren de 100 mp, iar în fapt aceștia dețin o suprafață de 293 mp, astfel că pentru diferența de suprafață nu li s-a emis un titlu de proprietate. Autorii sunt nemulțumiți de faptul că suprafața pe care se constituie dreptul de proprietate este cea prevăzută în actul de atribuire și nu cea deținută și folosită în fapt. Se dorește astfel modificarea și completarea textului legal criticat în sensul reglementării posibilității constituirii dreptului de proprietate și asupra terenului deținut și folosit în fapt de aceștia. Or, soluționarea acestui aspect nu ține de competența Curții Constituționale, întrucât implică un act de legiferare, care ține de competența Parlamentului. Așadar, având în vedere art. 61

din Constituție și art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea nu poate modifica sau completa un text de lege, astfel că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (1¹) din Legea nr. 18/1991 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

23. Analizând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (2³) lit. c) din Legea nr. 18/1991, Curtea observă că, potrivit acestora, emiterea titlului de proprietate pentru terenurile aferente casei de locuit și anexelor gospodărești, precum și curții și grădinii din jurul acestora, care nu au fost cooperativizate, poate fi realizată cu respectarea a trei condiții prevăzute de lege. Una dintre aceste condiții este ca respectivul teren să nu facă *obiectul cererilor de reconstituire sau constituire a dreptului de proprietate de către alte persoane*. Autorii excepției învederează Curții faptul că această sintagmă ar trebui interpretată în sensul că în cazul în care Comisia Națională de Compensare a Imobilelor (CNCI) a validat decizia entității investite de lege, prin care s-a stabilit că imobilul preluat în mod abuziv nu poate fi restituit în natură, și a emis decizia de compensare prin puncte, decizie care se află în faza de executare, cererea de reconstituire trebuie considerată ca fiind soluționată, iar imobilul în cauză să nu mai fie afectat de existența unei cereri de reconstituire. Astfel, se apreciază că textul este constituțional numai dacă vizează cererile de reconstituire aflate pe rolul CNCI până la emiterea deciziei de compensare în puncte, care a devenit definitivă prin respingerea acțiunilor în justiție formulate împotriva acesteia; după acest moment însă trebuie să se considere că nu mai există o cerere de reconstituire aflată pe rol care să împiedice emiterea titlului de proprietate în favoarea deținătorului/moștenitorului terenurilor respective tocmai pentru că acest moment marchează faptul că bunul imobil nu poate fi restituit în natură, acordându-se despăgubiri.

24. Or, o asemenea apreciere, și anume dacă respectiva condiție vizează momentul anterior sau ulterior emiterii deciziei de compensare în puncte de către CNCI/respingerii contestațiilor formulate cu privire la aceasta, este o chestiune de interpretare și aplicare a legii, și nu o problemă de constituționalitate. Soluționarea unor asemenea aspecte nu intră în sfera contenciosului constituțional, ci ține de competența exclusivă a instanțelor judecătorești.

25. Potrivit prevederilor art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta asigură controlul de constituționalitate a legilor, a ordonanțelor Guvernului, a tratatelor internaționale și a regulamentelor Parlamentului, prin raportare la dispozițiile și principiile Constituției. Așadar, nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte aplicarea și interpretarea legii, acestea fiind de resortul exclusiv al instanței de judecată care judecă fondul cauzei, precum și, eventual, al instanțelor de control judiciar, astfel cum rezultă din prevederile coroborate ale art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție. Curtea mai observă că, în realitate, autorii excepției sunt nemulțumiți de modul eventual de interpretare a acesteia. Totodată, clarificarea împrejurărilor cauzei și determinarea prevederilor de lege incidente revin competenței exclusive a instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului, nefiind de resortul contenciosului constituțional (a se vedea Decizia nr. 113 din 23 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 578 din 8 iunie 2021, paragraful 22).

26. Așadar, având în vedere art. 126 alin. (1) din Constituție și art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, Curtea nu are competența de a interpreta și aplica legea, astfel că excepția de neconstituționalitate a art. 27 alin. (2³) lit. c) din Legea nr. 18/1991 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (1¹) și ale art. 27 alin. (2³) lit. c) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Gheorghe Mărginean și Dorina Mărginean în Dosarul nr. 6.822/176/2019 al Judecătorei Alba Iulia.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Alba Iulia și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 decembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef delegat,

Benke Károly**ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE**

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

ORDIN

pentru modificarea și completarea Ordinului președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 1.549/2018 privind aprobarea Normelor metodologice pentru stabilirea documentelor justificative privind dobândirea calității de asigurat

Având în vedere:

— art. 1 alin. (1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 15/2022 privind acordarea de sprijin și asistență umanitară de către statul român cetățenilor străini sau apatrizilor aflați în situații deosebite, proveniți din zona conflictului armat din Ucraina;

— Referatul de aprobare al Direcției buget a Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. BG 336 din 2.03.2022, în temeiul dispozițiilor art. 291 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 17 alin. (5) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 1.549/2018 privind aprobarea Normelor metodologice pentru stabilirea documentelor justificative privind dobândirea calității de asigurat, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1036 din 6 decembrie 2018, cu completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Titlul ordinului se modifică și va avea următorul cuprins:

„ORDIN

privind aprobarea Normelor metodologice pentru stabilirea documentelor justificative privind dobândirea calității de asigurat, precum și pentru stabilirea documentelor necesare atribuirii numărului unic de identificare în sistemul de asigurări sociale de sănătate cetățenilor străini sau apatrizilor aflați în situații deosebite care provin din zona conflictului armat din Ucraina și intră în România și care nu solicită o formă de protecție potrivit Legii nr. 122/2006 privind azilul în România”

2. Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice pentru stabilirea documentelor justificative privind dobândirea calității de asigurat, precum și pentru stabilirea documentelor necesare atribuirii numărului unic de identificare în sistemul de asigurări sociale de sănătate cetățenilor străini sau apatrizilor aflați în situații deosebite care provin din zona conflictului armat din Ucraina și intră în România și care nu solicită o formă de protecție potrivit

Legii nr. 122/2006 privind azilul în România, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.”

3. Titlul anexei se modifică și va avea următorul cuprins:

**„NORME METODOLOGICE
pentru stabilirea documentelor justificative privind
dobândirea calității de asigurat, precum și pentru
stabilirea documentelor necesare atribuirii numărului unic
de identificare în sistemul de asigurări sociale de sănătate
cetățenilor străini sau apatrizilor aflați în situații deosebite
care provin din zona conflictului armat din Ucraina și intră
în România și care nu solicită o formă de protecție
potrivit Legii nr. 122/2006 privind azilul în România”**

4. În anexă, după articolul 13 se introduce un nou capitol, capitolul IV, care cuprinde articolul 13¹, cu următorul cuprins:**„CAPITOLUL IV**

**Stabilirea documentelor necesare atribuirii numărului unic
de identificare în sistemul de asigurări sociale de sănătate
cetățenilor străini sau apatrizilor aflați în situații deosebite
care provin din zona conflictului armat din Ucraina și intră
în România și care nu solicită o formă de protecție
potrivit Legii nr. 122/2006 privind azilul în România,
cu modificările și completările ulterioare**

Art. 13¹. — (1) Cetățenii străini sau apatrizii aflați în situații deosebite care provin din zona conflictului armat din Ucraina și intră în România și care nu solicită o formă de protecție potrivit

Legii nr. 122/2006 privind azilul în România, cu modificările și completările ulterioare, beneficiază de servicii medicale, de medicamente, materiale sanitare, dispozitive medicale și serviciile cuprinse în programele naționale de sănătate curative, care se acordă de către furnizori, pe baza documentului de trecere a frontierei de stat, valabil, acceptat de statul român, cuprins în Lista documentelor de trecere a frontierei de stat acceptate de statul român, prevăzută în anexa la Ordinul ministrului afacerilor externe nr. 1.124/2015 privind lista documentelor de trecere a frontierei de stat acceptate de statul român, cu modificările ulterioare, din care să rezulte că persoana se încadrează în categoria cetățenilor ucraineni sau, după caz, a cetățenilor străini sau apatrizi care provin din zona conflictului armat din Ucraina.

(2) O copie a documentului prevăzut la alin. (1) se păstrează la furnizor și se transmite de către acesta casei de asigurări de sănătate cu care se află în relație contractuală,

prin mijloace de comunicare electronică, asumat prin semnătură electronică extinsă calificată.

(3) Evidența la nivelul caselor de asigurări a cetățenilor străini sau apatrizilor aflați în situații deosebite care provin din zona conflictului armat din Ucraina care intră în România și care nu solicită o formă de protecție potrivit Legii nr. 122/2006 privind azilul în România, cu modificările și completările ulterioare, se realizează pe baza numărului unic de identificare care se atribuie în baza documentelor prevăzute la alin. (1), prin Sistemul informatic unic integrat, cu asigurarea garanțiilor corespunzătoare drepturilor și libertăților persoanelor ale căror date cu caracter personal sunt prelucrate.

(4) Numărul unic de identificare menționat la alin. (3) se compune după formula prevăzută la art. 13 alin. (4), iar numărul de identificare al casei de asigurări este cel prevăzut la art. 13 alin. (5)."

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
Adela Cojan

București, 2 martie 2022.
Nr. 127.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

